

Бѣла

Бѣше една отъ ония хубави есенни нощи, каквито се срѣщатъ само край Вардаръ. Слънцето отдавна бѣ залѣзло, а нощъта бавно се спущаше надъ рѣката.

Ние — азъ, бате и Селимъ, синътъ на стария говедаръ — вървѣхме мълчаливи по брѣга. Всичко се бѣ смълчало. Изведнѣжъ нѣщо наруши тишината. Гласъ на закъснѣлъ пѣтникъ на отвѣдния брѣгъ викаше лодкаря на отсамната страна.

Наближихме гората — гѣста широколистна гора отъ тополи, върби и брѣстове, преплетени съ лозини и кѣпина, която се издигаше до върховетъ на нѣкои понизки дървета. Спрѣхме и се ослушахме. Търсѣхме нашата юница — Бѣла. Послушахме бѣбленето на водата, която миеше брѣга и бѣгаше надолу.

— Тука, тука я видѣхъ презъ деня, — сочеше Селимъ съ ржка на една малка полянка до гората.

Бате мълчеше отъ ядъ, а мене ми се искаше да заплача отъ мъка. Отвреме-навреме се спирахме да се поослушаме. Сухитъ сѣчки се чупѣха подъ краката ни, и мислѣхме, че нѣкъде наблизу има добитѣкъ.

Дълго вървѣхме мълчаливи и се ослушвахме. За малко се бѣхме отклонили отъ рѣката. Ето тя пакъ блесна предъ насъ. Луната се кѣпѣше въ тихитъ ѝ вълни. Пакъ спрѣхме. Селимъ сви цигара и я запали. Бате бѣше много разгнѣвенъ, но не се караше, а мълчеше. Въ острова насреща се чу тупуркане. Селимъ, който се бѣше подпрѣлъ на тоягата си, постави ржцетъ си на устата, проточи гласъ и извика, като се повдигна на прѣсти:

— А-ха-ха-хаааа...!

— Ау-ау ауууаааа...! — отвърна ехото.